

KONGREGACJA SPRAW KANONIZACYJNYCH

W Rzymie lub Fryburgu Szwajcarskim
Sprawa beatyfikacji i kanonizacji
Sługi Bożego

Franciszka Marii od Krzyża
(w życiu świeckim: Jana Chrzcziciela Jordana)

Kapłana i Założyciela
Towarzystwa Boskiego Zbawiciela
i Kongregacji Sióstr Boskiego Zbawiciela
(1848-1918)

DEKRET O HEROICZNOŚCI CNÓT

Sługa Boży Franciszek Maria od Krzyża Jordan urodził się w dniu 16 czerwca 1848 r., w ubogiej rodzinie, jako drugi z trzech synów Wawrzyńca i Notburgi, w wiosce Gurtweil, niedaleko Waldshut w Badenii, w Niemczech. Został ochrzczony już następnego dnia i otrzymał imię Jan Chrzciciel. W wieku około trzynastu lat przyjął Pierwszą Komunię Świętą. Od tego momentu rozwijały się w nim nie tylko radość przyjmowania Komunii, przystępowania do spowiedzi, praktykowania modlitwy i lektury duchowej, ale także pragnienie kapłaństwa. Strata ojca w wieku piętnastu lat jeszcze bardziej ożywiła jego życie duchowe. Po ukończeniu szkoły podstawowej Jan Chrzciciel pracował jako robotnik i malarz. Po okresie takiej pracy w różnych miejscach, w wieku około dwudziestu lat ostatecznie postanowił podążyć za głosem powołania do kapłaństwa. Rozpoczął najpierw prywatne lekcje, a następnie uczęszczał do gimnazjum w Konstancji. Po ukończeniu nauki w gimnazjum, poświęcił się trzyletnim studiom teologicznym i filologicznym we Fryburgu w Bryzgowii. Jednocześnie zajął się studiowaniem różnych języków nowożytnych. W pewnym momencie, odczuwając w sposób szczególnie obecność Bożą, uświadomił sobie, jak bardzo Kościół katolicki w Niemczech cierpi z powodu rodzącej się ideologii tzw. „Kulturkampfu”. Stwierdził, że narodom Europy zagraża odejście od wiary i dlatego poczuł się przynaglony do życia całkowicie dla Boga i dzięki Bogu, aby być jakby narzędziem dla zbawienia ludzi.

W roku przygotowania do przyjęcia święceń w seminarium St. Peter w Schwarzwaldzie, dostrzegając pewne natchnienie, zadawał sobie często pytanie, czy owo powołanie do założenia tak zwanego „ruchu” apostołskiego pochodzi rzeczywiście od Boga, czy nie. Jeszcze bardziej starał się więc rozeznaczyć wolę Bożą i jeszcze gorliwiej dążył do świętości. Podobnie jak wcześniej we Fryburgu, przeżywał wówczas okresy wewnętrznej ciemności i opuszczenia, ale także chwile niezmiernego szczęścia w przyjmowaniu Komunii Świętej.

Po przyjęciu święceń kapłańskich w dniu 21 lipca 1878 r., na polecenie swojego biskupa przeniósł się do Rzymu i rozpoczął

studia języków syryjskiego, armeńskiego, koptyjskiego, arabskiego, hebrajskiego i greckiego. W czasie pobytu w Ziemi Świętej i w Libanie, poruszony słowami Ewangelii: A to jest życie wieczne: aby znali Ciebie, jedyne prawdziwego Boga, oraz Tego, którego posłałeś, Jezusa Chrystusa (J 17,3), umocnił się w się w przekonaniu, że jest powołany do założenia ruchu apostolskiego. Powróciwszy do Rzymu, otrzymał błogosławieństwo papieża Leona XIII dla swoich planów i rozpoczął ich realizację. Jego pragnieniem było zgromadzenie wokół siebie w „Apostolskim Towarzystwie Nauczania” (później noszącym nazwę „Katolickie Towarzystwo Nauczania”) katolików w różnych grupach: przede wszystkim chrześcijańskich rodziców, nauczycieli i wychowawców, których zadaniem będzie przekazywanie wiary, uczonych, którzy powinni jej bronić, a nawet dzieci. Jednocześnie zamierzał powołać do życia wspólnoty mężczyzn i kobiet, żyjących radami ewangelicznymi, gotowych pójść wszędzie. Wkrótce potem przekształcił te wspólnoty w zgromadzenia zakonne. W Niedzielę Palmową 1883 r. poświęcił się Bogu w Bazylice Św. Piotra w Watykanie i przyjął imię Franciszka Marii od Krzyża.

W celu założenia wspólnoty żeńskiej w Rzymie, obowiązki przełożonej powierzył Petrze Streitl, zakonnicy przepojonej duchowością franciszkańską i karmelitańską, nadając jej imię Maria Franciszka od Krzyża. Po dwóch latach okazało się jednak, że nie da się pogodzić jego powołania z powołaniem Czcigodnej Służebnicy Bożej Marii Franciszki, ani stylu życia obydwu wspólnot zakonnych. Ostatecznie władze kościelne odłączyły więc ową wspólnotę żeńską od O. Jordana. Nie zniechęciło go to jednak i w 1888 r. założył nowe zgromadzenie z Teresą von Wuellenweber, czczoną dzisiaj jako bł. Maria od Apostołów.

O. Franciszek zdołał zgromadzić wokół siebie wielu duchowych synów i córek. Domagał się, aby dom macierzysty był „szkołą apostołów”, którzy później sami formowaliby wielu nowych apostołów. Nie oszczędzając sił, poświęcił się całej misji w Assam w Indiach oraz zakładaniu licznych domów w Europie i w Ameryce, dbając, aby panował w nich ten sam duch, którym on sam był przeniknięty. W 1893 roku nadał swoim wspólnotom zakonnym nazwy: „Towarzystwo Boskiego Zbawiciela” i „Kongregacja Sióstr Boskiego Zbawiciela”.

W 1915, z powodu I Wojny Światowej, zarząd generalny

Towarzystwa musiał przenieść się do neutralnej Szwajcarii, a O. Jordan, zgodnie z decyzją III Kapituły Generalnej, powierzył zarząd Towarzystwem swojemu przyszłemu następcy, ks. Pankracemu Pfeifferowi. Po ciężkiej chorobie zmarł w niewielkim domu opieki w Tifers, niedaleko Fryburga w Szwajcarii, w dniu 8 września 1918 roku.

Już od młodości Bóg obdarzył Sługę Bożego wielkim pragnieniem zjednoczenia z Chrystusem w Eucharystii. Przez całe życie z Ofiary Mszy Świętej i adoracji eucharystycznej czerpał żarliwą gorliwość apostołską. Współbracia widzieli go nieustannie pogrążonego w modlitwie. Wielką pociechę znajdował w umiłowaniu Najświętszej Maryi Panny, Matki Zbawiciela i Królowej Apostołów, której cześć pragnął szerzyć. Ukochał bardzo ubóstwo ewangeliczne, żył w niezachwianej ufności wobec Boga i w głębokiej pokorze. Umiłował święty krzyż. Był zawsze posłuszny wierze Kościoła i poleceniom władzy kościelnej, nawet w najtrudniejszych chwilach. Jak ojciec troszczył się o swoich synów i córki duchowe oraz nieustannie wzrastał w umiejętności przebaczenia.

Życie O. Franciszka Marii zachęca do świętości apostołskiej. Jest on przykładem apostoła i misjonarza, który pragnie, aby wszyscy ludzie zostali doprowadzeni do Jezusa Chrystusa, Zbawiciela świata. W swojej uniwersalnej wizji apostołatu pragnął nie tylko zapoczątkować odnowę wiary, ale także wspomagać zarówno pierwszą, jak i nową ewangelizację. Pragnął głosić Chrystusa i dawać świadectwo we wszystkich wymiarach życia i kultury, „wszystkimi sposobami i środkami, do których może natchnąć miłość Chrystusa”.

Ze względu na opinię świętości Sługi Bożego, która istniała już w czasie jego życia, a szczególnie przy jego śmierci, w Rzymie odbył się diecezjalny proces informacyjny w okresie od 22 grudnia 1942 do 17 czerwca 1949, a następnie procesy rogatoryjne w diecezjach Fryburga Szwajcarskiego, Passau, Paderborn, wiedeńskiej, Św. Sebastiana - Rio de Janeiro, ołunieckiej i Green Bay (1943-1949). Prawne znaczenie tych procesów zatwierdziła niniejsza Dykasteria dekretem z dnia 24 listopada 2006. Po sporządzeniu Positio, Konsultorzy Historycy przedstawili swoją pozytywną opinię w czasie posiedzenia w dniu 5 czerwca 2007 r. W dniu 22 stycznia 2010 odbył się, zakończony pozytywnym wynikiem, Congressus Peculiaris Konsultorów Teologów. Kardynałowie i

Biskupi, w czasie sesji zwyczajnej w dniu 11 stycznia 2011, po wysłuchaniu relacji Prezentującego Sprawę, J.E. ks. bp. Lino Fumagalli, biskupa Viterbo, uznali, że Sługa Boży praktykował w stopniu heroicznym cnoty teologalne, kardynalne i cnoty z nimi związane.

Po przedstawieniu Papieżowi Benedyktowi XVI dokładnej relacji o tym wszystkim przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta, Jego Świątobliwość, przyjmując i zatwierdzając głosowanie Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, w dniu dzisiejszym oświadczył: „Stwierdza się, w przypadku i w celu, o których mowa, że Sługa Boży Franciszek Maria od Krzyża (w życiu świeckim: Jan Chrzyciel Jordan), kapłan i założyciel Towarzystwa Boskiego Zbawiciela i Kongregacji Sióstr Boskiego Zbawiciela, praktykował w stopniu heroicznym cnoty teologalne wiary, nadziei i miłości, zarówno względem Boga jak i bliźniego, a także cnoty kardynalne roztropności, sprawiedliwości, wstrzemięźliwości i męstwa oraz cnoty z nimi związane.

Ojciec Święty polecił, aby niniejszy dekret został opublikowany i włączony do akt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Rzym, dnia 14 stycznia R.P. 2011

ANGELUS Card. AMATO, S.D.B.
Praefectus

MARCELLUS BARTOLUCCI
Archiep. tit. el. Mevaniensis
a Secretis